

ὅπου φρίκη κατοικεῖ,
συνοδεύουσα τὸν τρόμον,

—
Ἄλλ' ὅπότεν ἀνατέλλῃ
ῥα ἔαρος γλυκεῖα,
ὅτε οὐδαμοῦ νεφέλη,
ῥυτιδοὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ ἀπλοῦται ἡ εὐδία
ἀνὰ τὸν ὠκεανόν·

—
Τότε τοῦ τεχνίτου πάλιν
ἡ ψυχὴ ζωογονεῖται,
καὶ τῶν συμφορῶν τὴν ζάλην
ἐπ' ὀλίγον λησμονεῖ·
ὄχι τότε δὲν πονεῖ
μολονότι συγκινεῖται.

—
Εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀκραιῶν
φρόνημα ἀναγεννᾶται·
εἰς τὰς φλέβας αἷμα νέον,
ζωηρὸν κυκλοφορεῖ·
καὶ εἰς ἔκστασιν πλανᾶται
καὶ ἐλπίζει καὶ θαρρεῖ.

—
Νέα ἔργα σχεδιάζει
καὶ φαντάζεται τὸν Δία
καὶ τὸν λίθον ἐξετάζει,
τὸ γλυφεῖόν του ζητεῖ,
καὶ ἡ φύσις ἡ θνητὴ
ἵπταται ἐπουρανία.

—
Αἴφνης ὅμως ἐνθυμεῖται
τὴν Γαλάτειαν, ἐκείνην·
ἡ ψυχὴ του θορυβεῖται
«— εἶναι πλάνη καὶ αὐτὰ·
πλάνη φέρουσα ὁδύνην·
καὶ τὸ ἔαρ ἀπατᾷ.

—
Καὶ ἐν μέσῳ τῆς εὐδίας
καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων
ἄσματα ἀπελπισίας

ἡ ἡχὴ ἀντιλαλεῖ·
καὶ τὸν θάνατον καλεῖ
ὁ τεχνίτης πικρῶς κλαίων.

—
«— Οὕτω φεύγετε ταχέως
εὐτυχεῖς τῆς πλάνης χρόνοι,
ὅτε ἡ ψυχὴ βαθέως
καὶ πιστεύει καὶ θαρρεῖ,
ὅτε ἡ ἐλπίς καὶ μόνη
τὴν καρδίαν συντηρεῖ.

—
Τὴν ἀγκάλην μου ἀνοίγων
πρὸς τὴν φύσιν τὴν εὐρείαν
καὶ θερμαίνων κατ' ὀλίγον
τῇ ἐνέπνευσα πνοήν,
τῇ ἐδώρησα καρδίαν,
τῇ ἐδώρησα ζώην.

—
Ἔζη τότε καὶ ἐλάλει
ἡ γῆ πᾶσα μ' εὐγλωττίαν . . .
οἴμοι ! ἀλλ' ὀλίγον θάλλει
ἐορτάζουσα ἡ γῆ·
μετὰ τὴν ἀρμονίαν
ἐπεκράτησε σιγῇ.

—
ὦ ! παρήλθετε ταχέως
ῥαι πίστεως βαθείας . . .
μὴ τὸν ἥλιον ματαίως
ἔταζε· θὰ τυφλωθῇ·
τάχιστα θὰ εὐρεθῇ
ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας.

—
Θέλεις ; ἄνω ἡ γαλήνη
αἰωνία βασιλεύει·
ἐδῶ ἄρχει ἡ ὁδύνη·
ἄνελθε εἰς οὐρανόν,
ὅν ὁ ἄνθρωπος μαντεύει
ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεινῶν.»

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΝΥΞ.

—
Εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς νυκτὸς ὁ ἔρως ἐκοιμήθη·
ὁ ἄνθρωπος μ' ἐν φίλημα εἰς σκότος ἐγεννήθη.

Τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ἄροτρον δὲν ἔσχισεν ἀκόμα,
δὲν ἦτο λέξις πενιχρά δισύλλαβος ἢ πλάσις·
τύπον ἀνθρώπινον ποδὸς δὲν ἔφερε τὸ χῶμα
καὶ ἄπειρον σιωπηλὸν ἐπλήρου τὰς ἐκτάσεις·
ἀπλῶν γονίμους πτέρυγας ὁ ἔρως εἰς τὰ πλάτη
ἐπώαζε τὸν ἄνθρωπον, τὰς πόλεις καὶ τὰ κράτη.

Ἡ νύξ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ οὐρανοῦ προβαίνει·
ἐσθῆτα μαύρην ἔσυρεν, ἀθύρῳδος ἐχώρει,
μυστηριώδης, παγερά, στυγνὴ ὡς εἰμαρμένη
ἐφαίνετο ὅτι στολὴν τὸν θάνατον ἐφόρει.
Κ' ἐνῶ ἡ φρίκη χαιρετᾷ τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν της
διάδῃμ' ἀδαμάντινον κοσμεῖ τὸ μέτωπόν της.

Ὁ ἔρως τὴν ἀπῆντησε· τὸ ἱλαρὸν παιδίον
ἠσθάνθη αἴφνης πάλλοντα τὰ νεαρά του στήθη,
δὲν εἶδε τὴν ὁμήγουριν φασμάτων ἀπαισίων·
ἠγάπησε τὸ ἄγνωστον καὶ τὴν χαρὰν ἠρνήθη.
Ὡ! παρασύρ' ἡ ἄβυσσος, ἀρπάζει τὴν καρδίαν
καὶ προτιμῶμεν τῆς χαρᾶς πολλάκις τὴν πικρίαν.

Δεινὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς συγχρόνως ἐρωμένη
ἡ νύξ τὴν κόμην ἔλυσε καὶ πρὸς τὸ κύμα κύπτει,
καὶ τὴν μορφήν αὐτῆς ζητεῖ· ἀλλὰ ἐκπεπληγμένη
οὐδὲν ἀπῆντησε· σκιά ἐπὶ τοῦ πόντου πίπτει.
Τὰ δύο ἄπειρα, ἡ νύξ, ἡ θάλασσα ἐνοῦνται
καὶ τὰ ὑγρά βασίλεια ἐξαίφνης ρυτιδοῦνται.

ἠγάπησε τὸ ἄγνωστον ὁ ἔρως καὶ τὸ σκότος·
εἰς τὴν ψυχρὰν ἀγκάλην της τὴν κεφαλὴν του κλίνει·
ἀκούεται ψιθυρισμὸς καὶ φιλημάτων κρότος
καὶ μετ' ὀλίγον σιωπὴ καὶ φοβερά γαλήνη.
Σιγᾷ ὁ ἔρως καὶ σιγᾷ ὁ θάνατος ἐπίσης,
τοσοῦτον εἶναι συγγενῆς ἡ ἰσχυρά των φύσις.

Λαμπάδες τὸν ὑμέναιον ἐκείνον δὲν φωτίζουν
δὲν ἀντηχοῦσι γέλωτες καὶ θόρυβος ἀσμάτων·
ἐδῶ ἐκεῖ διάττοντες τὸ σκότος διασχίζουν
ἡ νυκτερὶς παρίσταται, καὶ ἐκ διαλειμμάτων
θρηνεῖ εἰς λεύκης κορυφὴν ὁ βύας μονοτόνως·
παράδοξος ἡ τελετὴ, ἀπαίσιος ὁ χρόνος.

Εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς νυκτὸς ὁ ἔρως ἐκοιμήθη,
ὁ ἄνθρωπος μ' ἐν φίλημα εἰς σκότος ἐγεννήθη.

Ἐκ τούτου ἤδη ἡ πικρὰ ἀντίφασις τοῦ βίου·
ἐκ τούτου εὐγενεῖς παλμοὶ βαθείας συμπαθείας,
καὶ ρεμβασμοὶ ἀτίθασσοι φρονήματος ἀγρίου,
αἰσθήματα ἀγνὰ παιδὸς καὶ αἰσθήματα σκοτίας·

μίγμα παράδοξον χαρᾶς ὀνείρων καὶ ὀδύνης
ὁ πρῶτος ἔρωσ τῆς νυκτὸς ἐγέννησεν ἐκείνης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

—Παιδίον μου, πρὸς τὸν θεὸν ἀνύψωσον τὰς χεῖρας
καὶ αἶνον ὃς ἐκφέρωσι τὰ χεῖλη σου λατρείας·
τέκνα δὲν εἵμεθα τυφλὰ, τυφλῆς, ἀγρίας μοίρας·
μᾶς ἐπιβλέπει ὁ θεὸς μετὰ φιλοστοργίας.
Εἶναι ἐλπίς ἡ προσευχή· γλυκεῖα ἁρμονία,
ἣν θίγουσα τὸ ἄπειρον ἐκχύνει ἡ καρδιά.

Ἐνῷ ἡ μήτηρ ἄγρυπνὸς τὸν ὕπνον σου φυλάττει,
ἄλλα παιδία ὀρφανὰ καὶ ἔρημα θρηνοῦσιν·
ἂν χθὲς ἀγκάλη μητρικὴ εὐδαίμων τὰ ἐκράτει,
εἰς μάτην ἤδη ἄσυλον στοργῆς ἐπιζητοῦσιν·
ὑπὲρ τοσούτων ὀρφανῶν τὸ γόνυ κλίνει· μίαν
μητέρα τόρα ἔχουσιν αὐτὰ, τὴν Παναγίαν.

Τὸ ἔγκλημα ἀγριωπὸν ἐν τῇ σκοτίᾳ μένει,
καὶ ὡς λύκος θύμκτα ζητεῖ καὶ ἐνεδρεύει·
ἡ ἀδικία κάτωχρος καὶ ἀπεσκληρημένη
μόνον τὴν μάχαιραν αὐτῆς καὶ τὸν χρυσὸν λατρεύει.
Ἄλλ' ἔχει κάποτε πολλὴν ἡ συμφορὰ πικρίαν
καὶ φαρμακεύει καὶ αὐτὴν τὴν ἀγαθὴν καρδίαν.

Ὁ νόμος εἶναι αὐστηρὰ, ἀμείλιχος θεότης·
σπλάγχνα δὲν ἔχει, ἀγαλμα ψυχρὸν ἂν καὶ ὠραῖον,
ὅποσα πάσχει λησμονεῖ δεινὰ ἡ ἀνθρωπότης,
βλέπει τὸν ἁμαρτάνοντα, δὲν βλέπει τίς ὁ κλαίων.
Ὁ πλάστης ὁμῶς συγχωρεῖ στυγνῶς, δὲν ἐπιπλήττει·
συγγνώμην καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀδικίας ζῇται.

Τίς οἶδε πόσοι πένητες λιμώττουσι καὶ πόσοι
μαστιζοῦνται ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς τρικυμίας,
οὐδὲ καλύβην ἔχοντες μικρὰν ν' ἀναπαυθῶσι·
ἀπέκαμαν παλαίοντες κατὰ τῆς δυστυχίας·
ταλαίπωροι! δὲν ἔχουσι προστάτην ἄλλον πλέον
ἢ προσευχὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπὸ ἀγνῶν χειλέων.

Ἀκούεις ἔξω; ὁ βορρᾶς συρίζει εἰς τὰ δάση,
ὀγκοῦται ὁ Ὠκεανὸς συστρέφεται τὸ κύμα,
καὶ ἐνῷ ἡ στέγη τοῦ πατρὸς τὸν ὕπνον του φυλάττει,
ὁ ναύτης πλέει εἰς ὑγρὸν καὶ παγετώδη μνηῆμα.
Πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ ἡ σύζυγός του κλαίει ...
προσεύχου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, πρὸς θάνατον παλαίει.